

ת"פ (תל אביב) 23905-11-21 - מדינת ישראל נ' אחמד זייד

ת"פ (תל-אביב-יפו) 23905-11-21 - מדינת ישראל נ' אחמד זיידשלום תל-אביב-יפו

ת"פ (תל-אביב-יפו) 23905-11-21

מדינת ישראל

נגד

אחמד זייד

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו - יפו

[08.07.2024]

כבוד השופט איתן קורנהאוזר

ע"י ב"כ עוה"ד אדר עידן

ע"י ב"כ עוה"ד נור אבו ואסל

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום, בעבירת גניבה בידי עובד ממעביד לפי סעיף 391 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

על פי העובדות בהן הורשע, בין החודשים מאי 2019 ועד ספטמבר 2019, במסגרת עבודתו כרוקח בסניף רשת Be, גנב הנאשם ב-123 הזדמנויות שונות מקופת בית המרקחת סכומי כסף שהצטברו לסך כולל של 6,804 ₪. במקרים אלה, הנאשם נשא ונטל כסף מקופת בית המרקחת לאחר שחייב את הלקוחות והשהה את החיוב בקופה או שביטל את העסקה בקופה, על אף שגבה תשלום מהלקוחות. את האמור לעיל ביצע הנאשם במרמה וללא תביעת זכות בתום לב, כאשר הוא מתכוון בשעת הנטילה לשלול את הכסף.

2. בהתאם להסכמת הצדדים, התבקש שרות המבחן לערוך תסקיר בעניינו של הנאשם. לאחר שמיעת טיעונים לעונש, הופנה הנאשם לקבלת חוות דעת של הממונה על עבודות השרות, אשר מצא את הנאשם מתאים לריצוי עבודות שרות.

תמצית תסקיר שרות המבחן

3. הנאשם בן 37 ללא עבר פלילי, נשוי, אב לשני ילדים, עובד מזה כשנה בבית מרקחת פרטי באזור מגוריו. הנאשם למד רוקחות והחל משנת 2011 הוא בעל רישיון לעסוק ברוקחות. הנאשם קיבל אחריות על ביצוע העבירה, הביע צער על מעשיו ושיתף בחששותיו לעתידו המקצועי, כאשר טען כי הוא עלול לאבד את רישיון הרוקחות עקב רישום פלילי. הנאשם שיתף את שרות המבחן כי הרקע לביצוע העבירה היה התחייבות כספית שנטל על עצמו וקודי לעמוד בתשלומים החודשיים. הנאשם חש בושה מההליך המשפטי והבין את חומרת העבירה שביצע. שרות המבחן התרשם מנאשם המנהל אורח חיים נורמטיבי אך ניכר עיסוק יתר מצדו בתחום הכספי, אשר הוביל אותו להגמשת גבולות ולביצוע מעשי העבירה. לפיכך, בהתאם להמלצת שרות המבחן, שולב הנאשם בהליך טיפולי והדיון נדחה, לבקשתו, לשם מיצוי הליך זה. בתסקיר המעודכן שהתקבל, צוין כי הנאשם שולב בטיפול, במהלכו שיתף פעולה תוך הפנמה והבנה של הבעייתיות בהתנהלותו. שרות המבחן התרשם כי העבירה אינה משקפת דפוסים עברייניים אלא מבטאת קושי בהתבוננות פנימית אשר הוביל להגמשת גבולות בהתאם לצרכיו. בנוסף, העריך שרות המבחן כי המשך השתתפות הנאשם בהליך טיפולי יסייע בביסוס מודעותו למצבי סיכון, ברכישת מיומנויות להתמודדות במצבים דומים, ולשינוי בדרכי חשיבתו. ביחס לבקשת הנאשם לביטול הרשעתו, התייחס שרות המבחן לחשש שהביע הנאשם כי הרשעה תפגע בתפקודו התעסוקתי, והמליץ לשקול בחיוב את ביטול ההרשעה. לפיכך, המליץ שרות המבחן להסתפק בהטלת צו של"צ בהיקף של 150 שעות לצד צו מבחן. תמצית טיעוני הצדדים

4. ב"כ המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירה כמפורט בכתב האישום וביקשה לתת משקל למספר המקרים בהם ביצע הנאשם את מעשי הגניבה ולמשך תקופת הביצוע. עוד הוסיפה בטיעוניה, כי העבירה בוצעה לאחר תכנון, הכנה מוקדמת ובשיטתיות. לפיכך, עתרה לקביעת מתחם ענישה הנע בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שרות ועד 12 חודשי מאסר, לצד ענישה נלווית. אשר לבקשת הנאשם לביטול הרשעתו, ציינה ב"כ המאשימה כי הנאשם לא צירף כל מסמך המעיד על פגיעה קונקרטיה בהעסקתו ולהבנתה אף אינו עוסק כיום במקצוע הרוקחות. בנסיבות אלה ביקשה להותיר את ההרשעה על כנה, ובהתחשב בכך שאין לנאשם הרשעות קודמות - להטיל עליו מאסר למשך 5 חודשים אשר יכול וירוצה בעבודות שרות, לצד מאסר על תנאי וקנס.

5. ב"כ הנאשם התייחס בטיעוניה לנסיבות ביצוע העבירה, וטען כי על אף מספר ההזדמנויות הרב בהן גנב הנאשם, הסכום שנגנב בכל אחד מהמקרים נמוך ומסתכם בכשלושים שקלים. ב"כ הנאשם הדגיש כי המעשים בוצעו על רקע כלכלי קשה, והוסיף כי הנאשם השיב למקום העבודה סכום הגבוה מהנזק שנגרם. לדבריו, הנאשם הפסיק לעבוד ברוקחות בעקבות המקרה ועבר לעבוד בעבודות בנין מזדמנות. הסנגור ביקש כי בית המשפט יאמץ את המלצות שרות המבחן, בהתחשב במפורט בתסקירים, העבר הנקי של הנאשם, בפגיעה ביכולתו לעבוד כרוקח, וכן בטיפול בו השתלב.

6. הנאשם בדברו, ציין כי הוא נוטל אחריות על ביצוע העבירה ומצטער על כך. לטענתו, הוא אינו עובד מזה כשנה, כאשר נאלץ לעזוב את מקום עבודתו כרוקח על רקע זימונו להליך בבית המשפט וכן הטיפול בשרות המבחן. בסוף דבריו טען כי בתקופה האחרונה הוא עובד בתחום הרעפים. דיון והכרעה

סוגיית ביטול ההרשעה

7. בחינת סוגיית ביטול הרשעה פלילית קודמת לבחינת מתחם העונש ההולם (רע"פ 2327/19 גוז מרסלו אדוארדו נ' מדינת ישראל, פסקאות 8 ו-11 (19.5.2019)). בנוסף, לנסיבותיו האישיות של נאשם קיים מקום חשוב בעת הדיון בסוגיית אי ההרשעה, לעומת העובדה שאינן בעלות כל משקל בעת קביעת מתחם העונש ההולם. לפיכך, אדון תחילה בשאלה האם מדובר במקרה חריג בו יש להורות על ביטול הרשעתו של הנאשם.
8. סוגיית אי הרשעה נבחנת בהתאם לשני התנאים המצטברים שנקבעו במסגרת הלכת כתב (ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ב (3) 338 (1997)): סוג עבירה המאפשר לוותר על ההרשעה וכן פגיעה חמורה בשיקום הנאשם מעצם הרשעתו. הליך זה יוחד למקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם קיים חוסר פרופורציה קיצוני בין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית כתוצאה מההרשעה. בנוסף, נקבע כי על הנאשם לבסס בראיות את טענתו לפגיעה חמורה וקונקרטיה בסיכויי שיקומו, וכי אין די בטענה כללית לפיה "ככל הנראה" ייגרם נזק (רע"פ 1240/19 עופר לוי נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (24.3.2019), (להלן: "עניין לוי"), והאסמכתאות המפורטות שם).
9. בחינת התנאי הראשון במקרה זה מעלה כי מדובר בעבירת רכוש אשר חומרתה, מעבר לפגיעה בקניינו של הנפגע, היא פגיעה קשה ביחסי האמון שבין עובד ומעסיקו. אף המחוקק ראה לנכון להחמיר את הענישה בנסיבות של גניבה ממעביד, כאשר בעוד העונש המירבי בגין עבירת גניבה עומד על שלוש שנות מאסר, נקבע עונש מירבי של שבע שנות מאסר בגין גניבה שבוצעה ממעביד. בנסיבות המקרה הנדון, הנאשם ביצע את העבירה במסגרת עבודתו בבית מרקחת, במספר רב מאד של מקרים, תוך תכנון ופעולה שיטתית. על אף שסכום הגניבות הסתכם בכ- 6,804 ₪, פוטנציאל הנזק והפגיעה גבוה מאד בשים לכך שמדובר בלא פחות מ- 123 הזדמנויות שונות בהן ניצל הנאשם את האמון שניתן בו וגנב ממעסיקו. באופן דומה, בנסיבות אלה הפגיעה באינטרס הציבורי שבשמירה על יחסי עובד ומעסיק היא משמעותית. יש להדגיש כי מעשי הנאשם בוצעו שוב ושוב, במשך כחמישה חודשים.
- לצד זאת, ועל אף הרף הגבוה של מידת הפגיעה באינטרס הציבורי ובערכים המוגנים במקרה זה, אין מדובר בסוג עבירה אשר אינו מאפשר, כשלעצמו, את ביטול ההרשעה בנסיבות מסוימות.
- לפיכך, אני מוצא כי סוג העבירה אינו מונע את סיום ההליך ללא הרשעה. את חומרת העבירה ונסיבותיה במקרה זה, המשפיעים על מידת האינטרס הציבורי שבהרשעה, יש לשקול בעת בחינת הפרופורציה שבין עוצמת פגיעת ההרשעה בנאשם לבין התועלת הציבורית כתוצאה ממנה. בנוסף, חומרת העבירה ונסיבותיה משפיעים אף על מידת הנטל שעל כתפי הנאשם להוכיח את עוצמת הפגיעה בו, כפי שיפורט להלן לגבי התנאי הנדרש השני.
10. התנאי השני שיש לבחון, דורש מהנאשם להוכיח בראיות פגיעה קונקרטיה שתיגרם לו מעצם הרשעתו. בסוגיה זו, למידת חומרת העבירה וכן חומרת נסיבותיה, קיימת השפעה על מידת הנטל המוטל על כתפי הנאשם להוכיח את עוצמת הפגיעה בו, בדרך של מעין מקבילית כוחות:

"חומרת העבירה ונסיבות ביצועה הן שיקול שנלקח בחשבון באיזון שקבעה הפסיקה לבחינת שאלת ההימנעות מהרשעה בפלילים, בין האינטרס הציבורי שבהרשעה לבין נסיבותיו הפרטניות של הנאשם והנזק שייגרם לו כתוצאה מן ההרשעה. ככל שהעבירה שעבר הנאשם ונסיבות ביצועה הן ברף הנמוך, כך פוחת האינטרס הציבורי שבהרשעה. כפועל יוצא, ניתן להקל על הנטל המוטל על כתפי הנאשם להראות את עצמת הפגיעה שתיגרם לו כתוצאה מן ההרשעה כתנאי לאי הרשעתו בדיון."

(רע"פ 3515/12 מדינת ישראל נ' דוד שבתאי, פסקה 39 (10.9.2013)).

במקרה הנדון, טען ב"כ הנאשם כי הרשעתו תימנע ממנו לעסוק בתחום הרוקחות, מקצוע בו עסק החל משנת 2011. באופן דומה, טען הנאשם בפני שרות המבחן כי הרשעה תגרום לכך שרישיונו לעסוק ברוקחות ישלל. יחד עם זאת, ההגנה לא הציגה כל אסמכתא המעידה על כך שהרשעה בפלילים מונעת מאדם לעסוק במקצוע הרוקחות או מביאה לשלילת רישיון לעסוק בתחום זה. ב"כ הנאשם הסתפק בטיעון כי הדבר "ברור ולא צריך מסמכים לדברים כאלה" (עמ' 7 ש' 11-12 לפרוט'), ונמנע מלהציג כל ראיה לכך, הפניה להוראת חוק או תקנה מתאימה. משלא הוצגה כל ראיה להוכחת פגיעה בנאשם בעצם הרשעתו, ודאי שלא פגיעה קונקרטיה וחמורה בשיקומו ככל שהרשעתו לא תבוטל, הנאשם לא עמד בהוכחת תנאי נדרש זה. הדבר מקבל משנה תוקף בהתחשב ברף הנטל המוטל עליו, לנוכח האינטרס הציבורי המשמעותי בהרשעה בנסיבות המקרה הנדון, כמפורט לעיל.

11. בבחינת למעלה מהצורך, אתיחס לגופה של טענה. הוראות פרק ח' לפקודת הרוקחים (נוסח חדש), תשמ"א - 1981 (להלן: "פקודת הרוקחים"), הן ב"אמצעי משמעת, ביטול והתליה" של רישיון עיסוק ברוקחות, קובעות שיקול דעת לגורמי המקצוע הרלוונטיים במקרה של הרשעה פלילית. אין מדובר בנתון המביא באופן אוטומטי לשלילת רישיון רוקחות. למעשה, קיימות מספר משוכות אשר כל אחת מהן נתונה לבחינה, פרשנות ושיקול דעת: ראשית, לשון פקודת הרוקחים קובעת כי לא כל הרשעה פלילית עונה על הגדרת "עבירת משמעת", אלא אם מדובר ב"עבירה פלילית שמפאת מהותה, חומרתה או נסיבותיה אין הוא ראוי לעסוק במקצוע או בעבירה כאמור שיש לה השלכה על עיסוקו" (סעיף 56א(7) לפקודת הרוקחים).

שנית, קיים שיקול דעת ליועץ המשפטי של משרד הבריאות, לקבוע האם המקרה מתאים להגשת קובלנה לוועדת המשמעת (סעיף 56ח(א) לפקודת הרוקחים). שלישית, ככל שמוגשת קובלנה כאמור, וועדת המשמעת - גוף מקצועי שהרקע של חבריו מפורט בהוראת סעיף 56ב' לפקודת הרוקחים - מקיימת דיון בהתאם לסדרי דין המפורטים בפקודת הרוקחים. רביעית, אף ככל שוועדת המשמעת מוצאת כי הנקבל ביצע עבירת משמעת, בסמכותה לעשות שימוש באמצעי משמעת שונים ומגוונים, כשביטול רישיון הוא הסנקציה החמורה ביותר ואף היא מוגבלת בתקופה (סעיף 56ט"ז לפקודת הרוקחים).

חמישית, החלטת וועדת המשמעת נתונה לערעור לבית המשפט המחוזי (סעיף 56 י"ח לפקודת הרוקחים). בית המשפט העליון התייחס במפורש לשאלת הרשעה פלילית בעניינו של רוקח, ולשיקול הדעת הנתון לגורם המקצועי:

"למעלה מן הצורך, אציין, כי אני מצטרף להערתו של בית המשפט המחוזי בסיפת פסק דינו, לעניין סעיף 56 לפקודת הרוקחים. הרשעת המבקש אינה מחייבת נקיטת סנקציה נגדו, בהתאם לפקודת הרוקחים, אשר מעניקה לשר הבריאות סמכות שבשיקול דעת, להפעיל אמצעים שונים, או להימנע מכך, בהתאם לנסיבות המקרה הקונקרטי ולחומר. שיקוליו של הגורם המקצועי, בהקשר זה, אינם זהים לשיקולי בית המשפט, בבואו להרשיע נאשם שאשמתו הוכחה מעבר לספק סביר."

(רע"פ 654/13 פאדי אבו בכר נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (26.2.2013)).

בנוסף, למעשה, בהתאם לפקודת הרוקחים ביטול הרשעה בהליך הפלילי אינה מונעת נקיטת הליכים משמעותיים כאמור, לרבות נקיטה באמצעי המשמעת שבסמכות הוועדה, זאת בהתחשב בכך שאף זיכוי בהליך הפלילי אינו מונע את קיומו של ההליך המשמעותי (סעיף 56כ"ב לפקודת הרוקחים).

12. ב"כ הנאשם ביקש ללמוד על פגיעת ההרשעה בנאשם מפגיעת הרשעה פלילית במקצועות אחרים, "כמו רופא, כמו עורך דין" (עמ' 7 ש' 13 לפרוט'). לנוכח החשיבות שראה המחוקק לאפשר לגורם המקצועי המוסמך לבחון את כשירותו של אדם לעסוק בתחום הרוקחות, גם לאחר הרשעה בפלילים, אני מוצא כי אין לפעול בדרך שתימנע מאותו גורם את קבלת המידע אודות הליך זה. כך, במקרים בהם נמצא כי הרשעה פלילית עלולה להשפיע על כשירותו של נאשם לעסוק במקצוע מסוים, נקבע כי מן הראוי שהדבר יבחן על ידי הגורמים המוסמכים:

"הדבר עולה בקנה אחד עם האינטרס הציבורי שכן משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על

כשירותו לעסוק במקצוע מסוים מן הראוי כי הדבר יבחן על ידי הגורמים המתאימים."

(רע"פ 5018/18 עומר בוזגלו נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (21.10.2018)).

וכך הודגש במקרה אחר:

"משנמצא כי אדם ביצע עבירה פלילית שעלולה להשפיע על כשירותו לעסוק במקצוע מסוים הטעון רישוי, מן הראוי כי הדבר יהיה גלוי בפני גורמי הרישוי המוסמכים בעניין."

(עניין לוי, פסקה 8).

בהתחשב בכל המפורט לעיל, לא עלה בידי הנאשם להוכיח פגיעה חמורה בשיקומו בעצם הרשעתו. אני מוצא כי בנסיבות המקרה ומידת הפגיעה בערכים המוגנים, אין מדובר באחד המקרים החריגים בהם מתקיים פער קיצוני בין עוצמת הפגיעה בנאשם לבין האינטרס הציבורי שבהרשעה. לפיכך, עתירת ההגנה לביטול ההרשעה נדחית. קביעת מתחם הענישה

13. הערכים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירה על ידי הנאשם הם בראש ובראשונה חשיבות האמון הניתן בעובד על ידי מעסיקו, וכן זכות הקניין. הפגיעה בערכים המוגנים פורטה בהרחבה בסעיף 9 לעיל, ואין מקום לחזור על כך. די לציין את שיטתיות פעולות הנאשם, 123 פעמים, במשך כחמישה חודשים. לצד זאת, אפנה לכך שהנזק הממוני הסתכם בכ- 6,800 ₪ בלבד.

כב' בית המשפט המחוזי התייחס לצורך בהטלת מאסר בגין עבירות דומות, בשל אופי הפגיעה הקשה באמון של מעביד בעובד, זאת בעניינו של קופאי במרכז אשר גנב לאורך מספר חודשים סכומים שהסתכמו לסך של כ- 10,000 ₪:

"דעתנו היא כי לא ניתן בעבירה מסוג זה להסתפק בענישה שאיננה כוללת רכיב של מאסר. הטלת מאסר - היא האמירה הנורמטיבית ואמירה זו מן הראוי שתאמר... העבירה של גניבה ממעביד היא עבירה קשה הן בשל ההיבט הרכושי הגלום בה והן בשל המעילה באמון. קל יותר להתגונן כנגד גנבים מבחוץ, קשה להתגונן כאשר הגנב מצוי בביתך שלך. מעביד רשאי לסמוך על עובדיו ולצפות כי לא ישלחו ידם ברכוש שהופקד בידיהם מכוח תפקידם." (ע"פ(ת"א) 20466-10-14 ארתור אילטוב נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (25.2.2015)).

מדיניות הענישה הנוהגת תואמת את זו שנקבעה בעניין אילטוב, כנעה בין מספר חודשי מאסר אשר יכול וירוצו בעבודות שרות ועד למאסרים בפועל, לצד ענישה נלווית, בהתאם לנסיבות המקרה וגובה הגניבה (רע"פ 5819/18 רפאל בן דוד נ' מדינת ישראל (7.8.2018); רע"פ 7714/16 לילך הרשקו נ' מדינת ישראל (8.5.2018); רע"פ 5471/15 ששון לסטר נ' מדינת ישראל (19.8.2015); עפ"ג (י-ם) 50142-11-18 חסן אספיתאן ואח' נ' מדינת ישראל (19.11.2019)).

יש להדגיש כי אין זהות בין מתחם העונש ההולם, המגלם הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, ובין מדיניות הענישה הנוהגת המהווה אך את אחד משיקולים אלה (ראו: ע"פ 6390/20 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 9 (10.2.2021); ע"פ 322/16 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (9.10.2016)).

לאחר ששקלתי את נסיבות המקרה, את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, את הפסיקה הנוהגת, ובהתבסס על עקרון ההלימה המנחה, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין שלושה חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שרות ועד ל-12 חודשי מאסר, לצד מאסר על תנאי וקנס.

הטלת קנס מתחייבת בשל המוטיבציה הכלכלית העומדת בבסיס ביצוע עבירות רכוש. במסגרת בחינת רכיב הקנס, יש לשקול את מידת הנזק הכספי שנגרם, את פוטנציאל הנזק, וכן לתת משקל למצבו הכלכלי של הנאשם. לאחר ששקלתי שיקולים אלה בנסיבות המקרה הנדון, אני קובע כי מתחם הקנס נע בין 1,000 ל-5,000 ₪. אציין בהקשר זה, כי ב"כ הנאשם לא ביסס בראיות את טיעונו לגבי השבת סכום הגניבה למעביד.

העונש המתאים

14. ב"כ הנאשם טען כי יש לאמץ את המלצת שרות המבחן, מבלי שהתייחס למתחם העונש ההולם. על אף שלא טען זאת באופן מפורש, ניתן להבין כי עיקר משקל טיעונו נשען על שיקולי שיקום. לפיכך, למען הזהירות בלבד ולכן בתמצית, אתיחס לאפשרות של סטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום. מדובר בסוגיה אותה יש לבחון בצורה זהירה, תוך בחינת קיומו של הליך שיקומי ושינוי שעבר נאשם, ולסטות ממתחם הענישה רק במקרים נדירים ומובהקים המצדיקים זאת:

"נקבע לא אחת כי יש לנקוט בזהירות בכל הנוגע לסטייה ממתחם הענישה בשל שיקולי שיקום, ולבחון כל מקרה על נסיבותיו. בתוך כך, נקבע כי יש לבחון, בין היתר, האם השינוי שעבר הנאשם נותן אותותיו במישורים השונים של חייו, ובפרט בדרך החשיבה המעוותת אשר הובילה אותו לביצוע העבירות... כך נקבע, כי יש לבחון באיזה שלב של ההליך השיקומי מצוי הנאשם, ולסטות ממתחם הענישה ההולם רק במקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם."

(ע"פ 1229/19 יפתח סלומינסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (1.7.2019)).

בנסיבות המקרה הנדון, הנאשם השתלב בטיפול בחודש ספטמבר 2023 במסגרת שרות המבחן. גורמי הטיפול התרשמו מנאשם הנענה להליך הטיפול לאור התמדתו וכן תחושת המחויבות שהביע. עיון מדוקדק בתסקיר שרות המבחן, אינו מעלה כי עניינו בהליך שיקומי משמעותי אשר שינה את תפיסותיו של הנאשם והתנהלותו, זאת בשים לב למשך הזמן בו הנאשם משולב בטיפול, תדירותו וכן הנמקות שרות המבחן לעונש המומלץ. כך, צוין בתסקיר כי יש צורך בהמשך טיפול במסגרת גורם סמכותי, לשם ביסוס מודעות הנאשם למצבי סיכון, רכישת מיומנויות התמודדות עם מצבים דומים ושינוי דרכי חשיבה. אין מדובר באחד המקרים החריגים והנדירים בהם הליך שיקומי מעמיק הסתיים בהצלחה של שינוי דרכי חשיבת הנאשם אשר הביאו אותו לביצוע העבירות. לפיכך, לא מצאתי כי מקרה זה נכנס בגדר אותם "מקרים נדירים שבהם קיימים סיכויי שיקום מובהקים המצדיקים, בבחינת יוצא מן הכלל, לסטות ממתחם הענישה ההולם".

עם זאת, ולצד חשיבותו של עקרון ההלימה המנחה, יש לתת משקל להיבטים החיוביים שעלו בתסקיר שרות המבחן, במסגרת קביעת העונש המתאים בגדרי מתחם הענישה.

15. הנאשם יליד 1986, ללא עבר פלילי. הנאשם נטל אחריות על ביצוע מעשי העבירה, הביע חרטה ונכונות להמשיך בטיפול בו שולב במסגרת שרות המבחן. קבלת האחריות על ידי הנאשם באה לידי ביטוי אף בהשתתפותו בהליך הטיפול. כפי שעלה מהתסקיר, הנאשם אינו מתאפיין בדפוסים עברייניים, אולם סובל מקושי בהתבוננות פנימית שהביא להגמשת הגבולות לצרכיו הכלכליים. בעת קביעת העונש המתאים יש עוד להתחשב במידת פגיעת העונש שיוטל, על הנאשם ומשפחתו הקרובה בהיבט של פרנסת המשפחה, הגם שעובד שרות זכאי לגמלת הבטחת הכנסה. בנסיבות כוללות אלה, אני מוצא כי יש למקם את הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שלושה חודשי מאסר שירוצה בעבודות שרות, בהתאם למפורט בחוות דעת הממונה. מובהר לנאשם כי ככל שיחרוג מתנאי העסקתו במסגרת עבודות השרות, יתכן כי הממונה יחליט על נשיאת יתרת העונש במאסר בפועל.

ב. 6 חודשי מאסר אותם לא ירצה, אלא אם יעבור תוך 3 שנים עבירת רכוש מסוג פשע.

ג. 3 חודשי מאסר אותם לא ירצה, אלא אם יעבור תוך 3 שנים עבירת רכוש מסוג עוון, למעט עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ד. קנס בסך 1,000 ₪. הקנס ישולם עד ליום 1.9.24.

ה. לבקשת הנאשם ונוכח המלצת שרות המבחן, על מנת לאפשר לנאשם המשך השתתפות בטיפול במסגרת שרות המבחן, אני מטיל עליו צו מבחן למשך שנה מהיום.

המזכירות תעביר העתק מגזר הדין לממונה על עבודות השרות ולשרות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ב' תמוז תשפ"ד, 08 יולי 2024, במעמד הצדדים.